

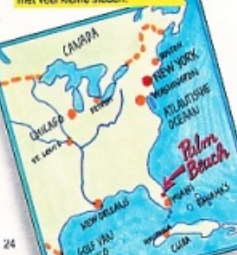
"Hallo, AU PAIR ZUS in Amerika..."

Hoe Marjolein bij Yes terecht kwam...

Een dag komen er stapels brieven op de Yes-redactie binnen. Veel vragen, veel tips, soms wat kritiek, maar af en toe ook iets heel bijzonders. Zoals die dikke envelop van Marjolein van der Sluis uit Den Haag. Nog voor we hem die ochtend hadden opengemaakt, stonden we er allemaal al omheen. „Kijk nou eens, wat leuk!“, had onze Tineke geroepen die altijd 't eerst alle post onder ogen krijgt. En dat we nog was individueel heel apart: een grote witte kantoor-envelop stond vol met piepkleine tekeningetjes en kreetjes waar we meteen om stonden te schateren: Marjolein van der Sluis had een haar-verse gezellige brief met tekeningen geschreven. Of we ze leuk vonden en er misschien iets mee konden?

WE HOEFDEN NIET LANG NA TE DENKEN! Het gesprek met haar en haar zus op de redactie gaf de doorslag: Wij zouden hun brieven - uit de tijd dat Karin (Marjoleins zus) als au-pair in Amerika zat - gaan plaatsen. Met die grappige tekeningetjes erbij!

HIER ZAT KARIN, DE ZUS VAN MARJOLEIN Op dit mini-kaartje van Amerika zie je waar Karin woonde als au-pair. Het ligt zo'n 2000 km van New York vandaan in een gebied met veel kleine steden.

Alsjeblift: dit is een nieuw (en heel gezellig) gezicht in Yes. Ze heet Marjolein van der Sluis. Vanaf deze week tref je haar elke week aan in Yes. Ze staat bij de brieven die zij schreef aan haar zus Karin, die ruim twee jaar geleden als au-pair naar Amerika vertrok. Het zijn zalige brieven om te lezen, net als de antwoorden trouwens die Karin terugschreef (en die je vanaf volgende week kunt vinden). Als jij zin hebt om ooit ook als au-pair te gaan werken, mag je deze brieven niet missen: ze geven je een heel leuke - maar ook eerlijke - kijk op de Amerikaanse manier van leven!

MARJOLEIN EN KARIN: TWEE DIKKE VRIENDINNEN EN ZUSJES! Rechts Marjolein; links Karin, Marjoleins zus die twee jaar geleden als au-pair naar Amerika vertrok.

EVEN KENNIS MAKEN: DIT IS MARJOLEIN Marjolein is 23 jaar oud, woont in Den Haag en schrijft en tekent als hobby. Ze werkt als receptie in een bejaardentehuis.

"Niet te geloven: mijn zus heeft de grote stap gevaagd!"

Vreselijk, wat had ze een liefdesverdriet! Haar grote vlam had haar in de steek gelaten omdat ze zonder zijn raad te vragen een tweedehands auto had gekocht. (Ze moet ook maar het lief hebben!) Haar wereld was ingestort. Mokkend zat zij in haar kamertje. En jawel, daar kwam zij op het idee. De Nederlandse jongens moesten het maar zonder haar stellen, **ZIJ GING NAAR AMERIKA!** „Moi!“, zei m'n moeder, „je bent hartstikke gek, voor zo'n knaaf! Hoe moet dat nu met je baan bij de Kamer van Koophandel en je pensioen?“

„Kan me niets schelen!“, zei m'n zus, „niets kan mij weerhouden.“ Ik verdocht haar ervan dat ze het deed om indruk te maken op haar ex. Dan kon ze hem een kerstkaart sturen vanuit Amerika.

Op zaterdag leek zij in de krant en daar stond een advertentie in die haar wel aansprak. **AU-PAIR, 5 WINTERS PALM BEACH, 20 MENSEN VAN TWEE, \$50,- PER WEEK.** Mijn zus, Karin heet ze trouwens, schreef een brief en een paar weken later ging bij ons de telefoon. Wanneer kon Karin komen? „Meteen!“, zei ze, „right away!“

Er moest nog heel wat geregeld worden. Valerie en Ship, zo heten de ouders van het meisje van 2, schreven mijn zus een brief waarin ze alles heel officieel maakten.

Er moest een visum worden aangevraagd. De auto moest verkocht worden (rotting... op een nacht moesten we door het raam naar buiten klimmen omdat de deur niet open wilde).

Marjolein

"Hallo, AU PAIR ZUS in Amerika..."

Twee jaar geleden vertrok Karin van der Sluis als au-pair naar Amerika. Haar zus (en vriendin) Marjolein bleef hier wonen en omdat ze elkaar vreselijk misten schreven ze elkaar alles wat ze anders zouden hebben gezegd. Het werden heerlijke brieven vol belevenissen daar en hier, die je elke week kunt volgen in Yes!

Victor is zo leuk, hij heeft me zo nodig mee uitgenodigd

Mar!

Net een woest avontuur gehad met Jacqueline. Jacqueline is een au-pair uit Groningen. Ik heb haar ontmoet in de speeltuin. We gingen naar de Mall, dat is een heel groot overdekt winkelcentrum, wel twaalf keer zo groot als het grootste winkelcentrum in Den Haag. We hadden „old blue“, dat is de oude Cadillac van Valerie (ik mag niet meer in Ship's auto rijden omdat ik daarmee over een schroothoop ben gereden op de Highway en nu zit er een lek in de kwetswaas), geparkeerd op het parkeerterrein zo groot als Nederland. En toen we de Mall uitkwamen konden we hem niet meer vinden. Hebben wel een uur gezocht!

Mar, kom toch hierheen! Weg liefdesproblemen. Anton is voor mij een prettige herinnering geworden. Er is hier zoveel te zien, zo mooi, zo blauw, geel en roze! In Nederland word je soms ook wel triest van al dat grijs. Gisteravond heb ik gegeten, genoten van de prachtige zonsopgang en ik voelde me vrij!

Varige week ben ik met Jacqueline naar Cobblestones geweest, een grote discotheek in een hotel. Was voor het eerst dat ik hier uitging. Als we geen zin hebben om met iemand te praten zeggen we op alles „Waddayasay, we are from Holland“. Vals hè?

Wooei, en wie kwam er bij me staan? Ene Victor. Toen verstand ik opeens alles. Hij vroeg wat ik in Palm Beach deed. Hij is zo leuk, zondag heeft hij me mee uitgenodigd. We gingen lunchen bij Joe's Stones Crab en daarna naar het strand. Hij is basketballer, verschrikkelijk lang met zwarte manen. He-las, hij is alweer vertrokken naar Boston. Okié, ik ga wat opruimen en dan Lindsay uit school halen.

Ik ben wáár geweest voor Gerrit's mooie briefjes!

Hi Karin

Welnu, ik heb het geprobeerd. Definitief te breken met Gerrit. Ik heb hem niet meer gebeld en als hij beide dan zei ik hem vriendelijk doch beleefd dat het geen zin meer had, dat we te veel van elkaar verschilden. En om gelijk maar mijn vrijgezellevens te vieren had ik Bart van mijn cursus uitgenodigd. Je weet wel, dat donkere knappe artistieke tip. Papa en mama zaten in een huiskje (voor een midweek) dus ik dacht, kom ik vraag hem ter diner.

Nu moet je weten dat Bart het niet zo nauw neemt met op tijd komen, op school is hij altijd te laat. Hij zou om half acht komen. Ik snel uit school, gewapend met een Indonesisch recept boodschappen gedaan, de keukens ingedoken en heb de heerlijkste gerechten klaargesteld, de tafel gedekt, steermelodieën opgezet en om half acht stipt zat ik opgeprikt en wel klaar. Gaat de telefoon, is het dat donkere, artistieke tip. Sorry hoor, zei hij, ik zit nog in de sauna, is het eien al klaar? Ja? O lekker, ik kom er zo aan. Om half negen was hij er nog niet. De nacht was heikoud geworden en ik kookte van woede. En ja, toen ging de bel. Ik rende naar beneden, deed de deur open en zei: Van mij hoeft het niet meer en deed de deur weer dicht. Hij riep door de briefbus: Marjo, mag ik er nog in? Ik zei, nee, ik zie je wel weer op school. Dat was dus geen succes.

Dus, gisteren kwam Gerrit langs vol goede beloften van, we gaan het anders doen enzo en toen ben ik weer gewichtig. Hoe zwak is mijn toeder vrouwenhart dat van liefdeheid weer overslaat? Volgende keer meer!

"Hallo, AU PAIR ZUS in Amerika..."

New York en ik heb de bibbers voor de douane!

Twee jaar geleden vertrok Karin van der Sluis als au-pair naar Amerika. Haar zus (en vriendin) Marjolein bleef hier wonen en omdat ze elkaar vreselijk misten schreven ze elkaar alles wat ze anders zouden hebben gezegd. Het werden heerlijke brieven vol belevenissen daar en hier, die je elke week kunt volgen in Yes!

Mar!

Zit ik in het vliegtuig. Ik kan het niet geloven. Wat een treurig afscheid was het, jannes. Nu heb ik ook spijt dat ik gisteren een rook naar je hoofd heb geblazen omdat je Kwispel niet uit wilde laten. Bah, wat zal ik je missen. Naast mij zit een dikke mevrouw die het steeds over haar tuba heeft. Ze gaat voor één concert naar Amerika voor eenzame emigranten met heimwee.

Aan de andere kant van mij zit Carmen. Zij gaat ook als au-pair naar Florida, toevallig hè? We zijn allebei zo benieuwd. Ik kan me er echt geen voorstelling van maken. Het is allemaal zo spannend, ik heb totaal geen spijt! Ik denk nog wel een beetje aan Anton, zal je vooral niet vergeten, als je hem ziet, wat op te scheppen? Zo van, tjia Karin zit nu in Palm Beach in de zon, wat zijn de Hollandse winters toch vreselijk. We zijn bijna in New York, ik heb de bibbers voor de douane!

Here I am! In het vliegtuig naar Miami. Meid, ik heb moeten praten als brugman. Een grote vrouw van de douane heeft wel een uur met me gepraat. Ik stond als een braaf vakantieganger in de rij bij de emigrantendienst en daar kwam ze aan!

Hele koffer binnemete buiten. En ze moest alles weten. Ik heb haar verteld dat ik bij vrienden op bezoek ging in Palm Beach en heb haar de brief van Valerie laten lezen. Toen mocht ik eindelijk gaan. Carmen is er ook doorheen. Als ik veilig in mijn nieuwe huis zit, schrijf ik verder. Die mevrouw met haar tuba is gelukkig richting Washington.

Hi Karin

Ben je al erg verbrand, valserd? Ik sta hier elke ochtend de ruiten van de auto schoon te krabben. Het is me hier toch koel. Ja, zelfs sneeuw en een elfstedentocht en jij maar lekker naar het strand. Hoe is het??? Schrijf me snel!!!

Ik moest hard hullen in de auto toen we terug reden naar Den Haag. Ik kan het me niet voorstellen: jij een heel jaar weg. Hoe moet dat nu toch met onze intriges?

Ben ik hier overgeleverd aan Gerrit en zijn streken. Hij was toch wel lief toen ik zoveel tranen vergoot. Hij dacht natuurlijk: „Jaha, nu ben je helemaal in mijn macht, repletsteijne.“

Ik zit nu in het bejaardentehuis aan de receptie. Gelukkig niet zo'n lange dienst. De dames Bosman en De Wilde zitten hiernaast in de bibliotheek te kaken en over de prijs van een rookworst. Dat leidt de aandacht even van mij af. Vanmorgen wilden ze weten of ik al wat van je gehoord had. Ik zei ja, ze mocht elke dag de krokodil uitlaten, vreselijk, het dier sleurt haar de hiele buart door, het is een soort statussymbool van de familie. Ze koken warmepel even of ze me gelukkig. In Amerika kan tenslotte alles niet waar!

Gerrit komt me zo ophalen. Ik ga vanavond niet uit, want ik heb heel veel huiswerk van die cursus. „Tengo muchos deberes“, ik heb veel huiswerk dus in het Spaans. In Florida zitten ook Spanjaarden. Als er één met je uit wil en hij staat je niet aan, zeg dan maar: „tengo mucho deberes“.

Nu Snuije, ik hoop gauw wat te horen want ik ben zeer benieuwd.

"Hallo, AU PAIR ZUS in Amerika..."

Twee jaar geleden vertrok Karin van der Sluis als au-pair naar Amerika. Haar zus (en vriendin) Marjolein bleef hier wonen en omdat ze elkaar vreselijk misten schreven ze elkaar alles wat ze anders zouden hebben gezegd. Het werden heerlijke brieven vol belevenissen daar en hier, die je elke week kunt volgen in Yes!

Als ik boos ben, gaat Lindsay gewoon op haar hoofd staan!

Ola!

Het is maandagmorgen en ik lig op het strand heel onhandig te schrijven. Het is heel warm, dat kun je je vast niet voorstellen, hihi. Gisteren was het 20°C en toen liep iedereen te klapperen. Palm Beach is heel mooi! Allemaal grote roze en witte appartementen, Porsche's, Rolls Royces en... palmen en nog eens palmen.

Valerie en Skip zijn vreselijk aardig voor me. Valerie is stewardess en Skip heeft een restaurant. Als Valerie thuis is, hoef ik haast niets te doen. Ik heb uit mezelf wat shirts gestreken van Skip, die kwakt hij overal neer. Hij is echt slordig, maar dat komt omdat hij zo hard werkt. Als hij thuiskomt valt hij voor de t.v. neer. Koken gaat best. Nijks geen aardappelen om zes uur. Dat gaat hier hup, hup, lekker makkelijk. Kip gooi je in een zakje dat heet „shake and bake“. Schakden dus, in de oven en klaar is uw overheerlijke maaltijd. Valerie en Skip leven heel gezond, geen zout, geen suiker, veel groente en fruit. Voor de Hollandse snoepjes zal ik zelf moeten zorgen. Lindsay maakt veel troep en wil veel aandacht. Ze is pas drie maar heel erg bij de hand. Ik probeer haar „Lang zal de leven“ te leren voor Valeries verjaardag. Ze loopt me de hele dag achterna en sjouwt haar gevolg van speelgoedieren met zich mee. Als ik boos op haar ben, gaat ze op d'r hoofd staan en kijkt me dan heel brutaal aan. Carmen is trouwens alweer naar huis. Toen ik haar opbedde kreeg ik een vrouw aan de lijn die vertelde dat ze smikkend weer naar Holland afgevaardigd was. De heimwee had haar te pakken. Nu, ik heb nog nergens last van! Ik ga zwemmen.

Ik wacht nog steeds op die knappe prins!

Grw

Snuivend en briesend zit ik aan tafel. Kwispel kijkt me heel bezorgd aan. Was je maar hier met wat raad. Wat zie ik toch in die jongen? Waarom is hij niet gewoon lief en aardig en gaat hij niet braaf met mij op zondag uit rijden naar de Scheveningse boulevard ofzo? Nee, hij maakt, als je 's morgens met een slaperig smetje aan hem onbittafel zit, ruzie met z'n moeder. En dan geen gewone woordenwisseling maar een ordinaire ruzie waarbij de eierschalen over de tafel vliegen. Ik had helemaal geen trek meer in mijn beschuitje met hagelslag. Ik heb mijn tandenborstel gepakt en zei: „Als jij zo lelijk doet tegen je moeder, wil ik niets meer met je te maken hebben. Want dat gebiër, zegt een hoop over een jongen zijn karakter.“ Toen ben ik naar huis gegaan.

En zo zit ik maar te pleuren. Nu moet ik zeggen dat zijn moeder ook niet één van de makkelijksten is. O jannes, stel dat ik met hem trouw en dat zij elke week koffie met mij wil drinken in de stad ofzo. Denk je dan dit zo hoort? Dat je hierbij meer moet leggen? Dat het leven niet eens en al rozegeur en maneschijn is? Of gezellige, vrolijke knappe prins met idem moeder. Hoe bevalt jou het vrijgezellevens? Heerlijk zo, zee en populaire, de remedie voor het liefdesverdriet! Ik voel me al weer wat beter, dank voor het aanhoren (aantelen?) van mijn getopper.

